

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΟΜΕ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑταρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξω. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΒΩΛΩ.

2 Νοεμβρίου.

«Ἄλλ' ὁ Μπλουμ ἤρχισεν ἀθάνατα» περιμένομεν καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστολάς του, ἵνα τὸν ἀποθεώσωμεν.»

Προέκρινες ἡξέυρεις τί τὸ ἀντίθετον τῆς ἀποθεώσεως; εἶναι ἡ ἀποκολοκυνθώσις.

Καὶ φοβοῦμαι μήπως, Καλιβάν φίλτατε, ἀντὶ νὰ μὲ ἀποθεώσητε μὲ ἀποκολοκυνθώσητε. Μὲ ἔφερες δ' εἰς θέσιν δυσκολωτάτην.

Πλὴν, σὺ ὄψει.

Τρελλκίνομαι διὰ τὰς ἐορτάς, καθ' ἃς ἡ καρδία παίζει τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ συγγαίνομαι ἐκείνας καθ' ἃς οἱ τύποι ἐορτάζουσι. Μὲ ἐνθουσιᾷ τὸ σφιζίμον τῆς χειρὸς τοῦ κ. Ῥόκου Χοιδᾶ καὶ μὲ ἀπελπίζει ἡ πρόσψαυσις τῆς γαντοφόρου χειρὸς *Λεοντιδέως* τῶν νεωτέρων χρόνων. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ σὲ φέρω εἰς τὸ Βελεστίνον, διὰ νὰ ἴδῃς ἐορτὴν τῆς καρδίας ἀπλῆν, ἀλλὰ παμμεγίστην. Ἐκεῖ ὁ τέως δοῦλος Φερρῶν ἐσφιγχε ῥοκικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ἑλλήνος στρατοῦ.

Διαγράφω τὸ ὄνομα Βελεστίνον καὶ ἀνασύρω ἐκ τοῦ σκότους τοῦ παρελθόντος τὸ ὄνομα «Φερρῶν», ὅπερ ἀπηθανάτισεν ὁ πρωτομάρτυς Ῥήγας.

Αἱ Φερρῶν κατέχουσιν ἐν τῇ Θεσσαλικῇ πεδιάδι τῇ ἀτέρμονι, οἷαν θέσιν αἱ ὄψεις ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Σαχάρας. Μετὰ πορείαν κοπιαστικὴν, μονότονον καὶ μακράν, ἐν ἣ οὔτε λίθου κλάδον δὲν βλέπει ὁ ἐκ Λαρίσσης εἰς Βῶλον ἐρχόμενος, ἀπαντᾷ δύο λόφους καταρτύτους, ὅπου ἡ πεικὴ αὐξάνει καὶ ποικίλη βλάστησις διαρκῶς καταφαίνεται. Ἐκεῖ ἡ φύσις ζῆ, ὄργᾳ, κινεῖται. Ὅπισθεν τῶν δύο λοφίσκων εἰσὶν ἐκτισμένοι αἱ Φερρῶν, κωμόπολις ἐλληνικωτάτη, καίτοι μόνον 30—35 ἀριθμεῖ ἐλληνικὰς οἰκογενείας, τοῦ λοιποῦ πληθυσμοῦ συγκειμένου ἐξ ὀθωμανῶν.

Οἱ Φερρῶνι μανθάνουσιν ὅτι ὁ στρατὸς τῆς καταλήψεως θὰ διέλθῃ διὰ τοῦ χωρίου τῶν στήνουσιν ἀμέσως μίαν

ἀψίδα ἐκ μύρτων καὶ δαρνῶν καὶ πάντες ἀπὸ τοῦ παλαιότατου ἢ παλαιότατης μέχρι τῆς νεωτάτης καὶ νεωτάτου καταλαμβάνουσι τὰς κλιτύας τῶν λόφων. Οἱ ἱερεῖς τῶν φοροῦσι τὴν λευκὴν στολὴν τῶν καὶ τίθενται πρὸ τῆς ἀψίδος, ψάλλοντες τὸ ἀναστάσεως ἡμέρας. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ στρατὸς φθάνει πρὸ τῆς ἀψίδος ἴστανται βεβοὶ οἱ Φερρῶνι, προσπαθοῦσι νὰ κρατήσωσι τὴν καρδίαν τῶν πρὸ τοῦ θεάματος τούτου· δακρύουσι καὶ εὐθὺς ἀμέσως βροντᾷ κραυγὴ εἰς τὸν ἀέρα παρατεταμένη «Ζήτω ἡ ἐλευθερία», ἥτις διασκορπίζεται εἰς τὴν πεδιάδα καὶ πλήττει τὴν ἡσυχίαν τῆς

Ὁρμῶσι πλέον ἐπὶ τοὺς στρατιώτας, προσφέρουσιν αὐτοῖς ὅ,τι ἔχουσι καὶ φέρουσιν ἅπαντας ὑπερδισχιλίους εἰς τὰς οἰκίας τῶν. Εἰσὶ μεθυσμένοι ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἀντὶ πάσης πολυτελείας δεικνύουσι τοῖς ὀπλίταις τὸ οἰκόπεδον τοῦ Ῥήγας τῶν.

Αἱ Φερρῶν καταστρέφουσι τὴν μονοτονίαν τῆς πεδιάδος· τῶρα δ' ἐννοῶ, διὰ τὸ Ῥήγας συνέλαβε τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς διασπάσεως τῆς μακραίνουσι δουλείας τοῦ γένους.

Περίξ μεγάλης μεταξωτῆς Ἑλληνικῆς σημαίας, ἣν κρατεῖ Θεσσαλὸς τις πρὸ τοῦ δημαρχείου τοῦ Βώλου, συσπειροῦται κόσμος πολὺς, πληθὺς ἀμετρος παντοδαπῆς ἐνδυμασίας καὶ παντὸς γένους. εἶναι ἡ σημαία τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Θετταλομαγνήτων. Ἀντὶ σταυροῦ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀργυροῦ κονταρίου φέρει ἀγαλμάτιον ἀργυροῦν γυναικὸς, ἀπεικονίζουσης τὴν Θεσσαλίαν θραύουσαν τὰς ἀλύσεις τῆς. Ἡ ἰδέα θὰ ἦτον ἐπιτυχῆς, ἴαν παρ' αὐτῇ ἐποιεῖτο ὁ Γλάδστων λῶον αὐτάς. Ἡ σημαία εἶναι διπρόσωπος, ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψews κυανῆ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἦν λευκὸς σταυρὸς, ἦσαν γεγραμμένα «Ζήτω ἡ ἐλευθερία» καὶ κάτω αὐτῷ βασιλεῖ τῶν Ἑλλήνων. Κατ' αὐτοὺς ἡ Θεσσαλία ἐδίδετο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑλλήνων, ἐν ᾧ κατὰ τὸν Γλάδσταν καὶ τὴν Εὐρώπην ἡ Θεσσαλία ἀπεδίδετο τῇ αἰμητρί Ἑλλάδι. Τῶρα δὲν ἡξέυρω ἴαν οἱ λοιποὶ Θεσσαλοὶ σκέπτωνται ὡς οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Θετταλομαγνήτες καὶ οὔτε θέλω νὰ τὸ πιστεύσω. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας ὀψews καταλεύκου ἦν κεντημένη χρυσοῖ ἡ Ἀργῶ μὲ τοὺς ἀργοναύτας τῆς.

Τὸ πλῆθος ἀκίνηται καὶ θεᾶται τὸ παμπάλαιον δημαρ- χιόν του καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκ λάσπης λιμνοῦλαν.

Διατί ἀκίνηται; Διότι δὲν εὐρέθη ὁ πρῶτος ὁ κινήσων. Εἶναι ἰδιοτροπία ἢ δειλία τοῦ λαοῦ; Ἄγνοω* τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ὁ λαὸς ὁμοιάζει μὲ θάλασσαν, πέλαγος. Γαλιναῖ, ἐνὸς δὲν ἀνοίγει ὁ Δίολος τοῦς ἀκούς του· ἀλλ' ὅταν τὸ παλλικάρι ὁ βορρᾶς ἢ ὁ γεροντοτῆς ἐξέλθῃ τῆς τρύπας του, τότε βλέπει πῶς ἡ θάλασσα ἐκπενδονίζει τὰ κύματά της κατὰ τὸν βορρᾶν καὶ πῶς πληροῖ τὰς παραλίας ἄφρου.

Τί ζητεῖς λοιπὸν, ὦ ἀντιπολίτευσις, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὅταν σὺ μόνον ἐν μικρῶν λιθάρων ῥίπτεις ἐν τῷ μέσῳ αὐ- τῆς; Μόνον κύκλοι, κύκλοι, κύκλοι θὰ διαγραφῶσι καὶ οὐδὲν πλεόν. Πρέπει νὰ ἐξαποστειλῇς τὸ παλλικάρι, τὸν βορρᾶν, διὰ νὰ συγκινήσῃς τὸ πέλαγος!

Κινεῖται ὁ σημαιοφόρος, ἀκολουθεῖ τὸ πλῆθος καὶ φέρε- ται πρὸς τὴν θέσιν α' Ἀρμιθιᾶς ὅπου ἡ ἀψὶς κήγνυται.

* Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Βῶλος; Εἶναι πόλις τρίπολις* σύγκει- ται ἐκ τῶν ακαινούργιων* τῶν απαλῶν καὶ φρουρίων καὶ τοῦ χωρίου Βῶλος ἢ Γόλος ἢ Δημητριάς. Τὰ ακαινούργια εἶναι ἐκτισμένα παρὰ τὴν παραλίαν καὶ πρὶν μὲν ἦσαν μόνον κατοικία ἐμπόρων, ἦδη δὲ λαμβάνουν τὴν ἀμρόζουσαν αὐτῇ θέσιν, τὴν τοῦ κέντρου τοῦ Βῶλου. * Ὅλον αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν λεωφόρων Πανεπιστημίου κατὰ τε τὸ μήκος καὶ πλάτος ἀκολουθουσῶν τὴν παραλίαν, καὶ ἐξ ἐγκαρσίων ὁδῶν στενῶν, ὡς ἡ μεταξὺ τῶν οἰκιῶν πρῶην Φυτάλη καὶ Ζάνου ἢ τὰ καντούνια Ζακύνθου. Εἰς τὰ ακαιούργια δὲν ἀπαντᾷ τις οὔτε μικρὰν οἰκίαν, οὔτε βρακενδύτην, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ οἰκίαι εἶσι νεωτάτου ρυθμοῦ καὶ μεγάλαι, οἱ δὲ κάτοικοι εὐποροὶ. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν παλῶν καὶ καινούργιων εὐρίσκειται πλατεῖα παμμεγίστη,

εἰς μίαν ἄκρην τῆς ὁποίας εἶναι ἐκτισμένοι ὁ τουρκικὸς στρατών. Πρὸ τοῦ στρατῶνος τούτου τὴν πρῶταν τῆς δευ- τέρης οἱ μὲν παρεπίδημοι Ἑπειῶται καὶ Μακεδόνες ἐστη- σκν τὸν ὀβελίσκον τῶν, ὃν ἐκόσμησαν μὲ διάφορα ἐπιγράμ- ματα, ἅτινα ἀνεγνώσατε εἰς τὴν Παλιγγενεῖαν ὁ δῆμος δὲ Βῶλου πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ στρατῶνος δύο πυραμίδας, ἐφ' ὧν ἔθηκε τὰς προτομάς τοῦ Ῥήγα καὶ τοῦ Πατριάρχου.

* Ποίησις ἐπαίξε κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους πάντοτε τὸ πρόσωπον προαγωγῶν τῶν τελειῶν.

Διατί; Εἶναι ζήτημα, ὅπερ μόνον οἱ ποιηταὶ τῶν ἐπιγραμμάτων δύνανται νὰ λύσωσι. Ἐγὼ, ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε δὲν κατῴρ- θωσα οὔτε ἐπεχείρησα νὰ γράψω στίχους, οὔτε ὑπὸ φιλο- δοξίας τοιαύτης κατελήφθην, πτωχὸς βρακάς νηολῶτης, δὲν κατῴρθωσα νὰ λύσω τὸ ἄλυτον τοῦτο αἴνιγμα.

* Ἐν μόνον γνωρίζω ὅτι ἀνάγκη ἢ ἰεᾶ τῶν Ἑλλήνων βουλῇ νὰ ἀπαγορεύσῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς προαγωγίας, διότι ἢ παρθένος ποίησις καὶ ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὑπέστησαν τὰς χυδαιοτέρας τῶν διακορευσεῶν. Ἀνάγνωτε τοὺς στίχους, οὗς ὁ δάσκαλος Ἀθανασιάδης ἐποίησε καὶ ἄδρᾳ χειρ ὠραίας κόρης ἔγραψε καὶ ἐὰν τολμᾶτε ἐκφέρετε κατ' ἐμοῦ κατα- δικαστικὴν ψῆφον*

Δούλοι ἐσμὲν Μακεδόνες Ἑπειῶται
λύσατέ μας τῶν δεσμῶν, ὦ γενναῖοι στρατιῶται
καὶ ἂν ὡς παρεπίδημοι ἰδῶ, τὴν εἰσοδὸν σας,
δάφνας ἐκεῖ ἡμεῖς θὰ στέψωμεν τὸ μέτωπόν σας!

Προχωρῶ πρὸς τὴν α' Ἀρμιθιᾶν* ἀφίνων τὰ ἐπιγράμματα, καὶ φέρομαι ἐκεῖ παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ πλῆθους.

* Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαρίσσης πολλοὶ ἐργάται ἐργάζονται πυρετωδῶς, ὅπως στήσῃσι τὴν ἀψίδα, διότι τὴν προτεραίαν οἱ Τοῦρκοι ἐκυνήγησαν, ἐδει- ραν καὶ ἐφυλάκισαν αὐτούς. Μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς ἀψίδος, κεικομημένης ἐπιγράμματα, σημαῖαι, δάφναι καὶ μύρ- τοις, παρατάσσονται αἱ μαθητῆραι καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων, οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν βαβινὸν τῶν φρακοφόρων, οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου τῶν, αἱ σημαῖαι τῶν 24 χωρίων, τὰ ἐξαπτέρυγα, ὁ δήμαρχος, αἱ ἐπιτροπαὶ αἱ διάφοροι, ὁ ἅγιος Δημητριάδης Ἀγίας καὶ Ζαγοραῖς ὑπέρ- τιμος καὶ ἐξαρχὸς Πελασγῶν (προσέξατε εἶναι εἰς καὶ μόνος), περὶ τοὺς ἑκατὸν ἰσρεῖς καὶ κόσμος ὡς εἰ τριακον- τακισχίλιοι. * Ὅτι, μὲ συνεκίνησε ἦν οἱ γέροντες Πηλιῶται, οἱ πεσετοφόροι Μακρονιτσιῶται καὶ ἡ πολυμικὴ τῶν ση- μαῖα ἦν ἐκράτει ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀγωνισθείσης κατὰ τὴν πρῶτην μάχην Μαργαρίτας Κατσούρα, παρ' ᾧ ἔμεινεν ἡ ἀγωνισθεῖσα ἡρώνη, ὠραία καὶ ἀφελὴς τὴν ὄψιν ὡς ἀλη- θῆς ποιμενίς. Καὶ ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου οἱ πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνοι νέοι, οἵτινες ἐπεσαν μαχόμενοι κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην μάχην.

Καὶ ὅμως ἡ σημαία τῶν ἦν παρηγωνισμένη εἰς μίαν γωνίαν μὲ ὄλον τὸ τετραπυγμένον ἐκ σφαιρῶν σῶμά της.

* Ὁ ἥλιος διασπᾷ τὰ πρὸ αὐτοῦ νέφη καὶ ζεῖδωροι αἱ ἀκτίνες του χύνονται ἐπὶ τοῦ πλῆθους, ὁ δὲ στρατὸς πλη- σιάζει.

* Ἀλλὰ πρὶν ὁ στρατὸς ἔλθῃ, πρέπει νὰ οὐ γνωρίσω μὲ τοὺς συμπατριώτας καὶ συμπατριώτιδας τοῦ Ἰάσωνος.

* Ὑπεσχέθην νὰ γράψω τὴν ἀλήθειαν, ὡς κόραι τοῦ Βῶλου καὶ τοῦ Πηλίου, ὥστε θὰ μοὶ συγχωρήσητε τὴν ἁμαρτίαν τὴν ἐκ τῆς εἰλικρινείας μου.

Τὸ ὠραῖον ἐν γένει φύλον τοῦ διαμερίσματος τούτου εἶ-

ναι ἄσχημον* καὶ τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι καὶ τὸ μέλλον του, ἦτοι ἡ ἐπερχομένη γενεά, δὲν διαφέρει τοῦ παρόντος. Εἶδον χιλιάδας γυναικῶν καὶ νεανίδων, ἀλλὰ καλλονὴν δὲν εἶδον. Αἱ ἐν Βῶλῳ φοροῦσι βαρυτίμους ἐνδυμασίας, δεικνύουσαι τοιοῦτοτρόπως τὴν εὐπορίαν τῶν, αἱ Πηλιώτιδες δὲ ἀπλου- στέρας καὶ ποικίλας. Αἱ πλείσται ἔχουσι κόμην ξανθὴν ἀ- φθονον, ὀφθαλμοὺς μαζύρους καὶ τὰ χεῖράματα τοῦ προσώπου ζωηρά* ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ἢ ῥίς, τὰ μῆλα τῶν παρεῖων καὶ ἡ κεφαλὴ εἰσι μᾶλλον σουβλερά. Παραδόξως τὸ στήθος τῶν δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀνάπτυξιν, ἢ μᾶλλον στεροῦνται κόλπου ὃν τοσοῦτον ἐξύμνησαν οἱ περὶ τὴν γυναῖκα κατα- γίναντες. Τὸ ἀνάστημά τῶν εἶναι μᾶλλον κομψόν, οἱ δὲ ποδες;

Εἰς τοὺς πόδας τρέφω ἐξαιρετικὴν ἀδυναμίαν, ἴσως δ' εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ ὁ μακαρίτης Δημ. Παπαρρήγιοπουλος, ὅστις εἰς τὴν Ἀγορᾶν του ἔχει τὸν ἐξῆς διάλογον μεταξὺ Λουκιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους, οὗς περυσάγει ὡς θεατὰς ἐν τινι χορῷ τῆς ἐποχῆς μας.

* Ἀριστοφ. Ὁ χορὸς βυθίζει εἰς μέθην, εἰς ἔκστασιν, γυ- μνάζει τὸ σῶμα καὶ καθιστᾷ αὐτὸ εὐκίνητον ὡς γλώσσαν γυναικῶν.

Λουκιανός. Βέβαια βλέπει κανεὶς καὶ τοὺς πόδας τῶν γυναικῶν, οὗς σὺ τόσον ἀγαπᾷς.

* Ἀριστοφ. Ὅπως ἀγαπᾷ τὴν ἡῶ τὴν προμνηνύουσαν τὸν ἥλιον.

Οἱ πόδες λοιπὸν, ἢ ἡῶς αὕτη τῶν βολιωτίδων, εἶναι με- γάλαι, τὰ δὲ ὑποδήματά τῶν οἰουδῆποτε εἰδούς καὶ κατα- σκευῆς πάντοτε φλογοφόρα.

Περὶ τῆς ῥινός τῶν, φίλος συμπλωτῆρ μοὶ ἔλεγεν ὅτι αὕτη κατέχει ἐν τῷ προσώπῳ, οἷαν θέσιν τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐν Ἀθῆναις Ζωοδόχου Πηγῆς πρὸς τὸν ὄλον ναόν. Δύ- ναται τις δὲ νὰ εἴπῃ ὅχι ἢ ῥίς τοῦ προσώπου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τῆς ῥινός. Πλὴν ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλη-

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΕΝ ΤΩΙ ΑΔΗ.*

Εὐτυχῶς ἡ ἀφιξις ἡμῶν εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἰσῆλθον εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν ὁ πρω- θυπουργὸς Ἰλαρδὸ καὶ ἡ Α. Γ. ὁ πρίγκηψ Ο, μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀσφυξίας θανάτου, ὅστις ὡς μόνον δυσάρεστον ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε τὴν ἀφύπνισίν μου. Πόσα ἀληθῶς δὲν θὰ ἤδυνάμην νὰ εἴπω περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων σταθμῶν (stations) καὶ τῆς ρυπαρότητος τῶν καταχθονίων πόλεων, ἃς ἠδυνήθην νὰ ἐξετάσω κατὰ τὸ διάστημα δέκα ἢ δεκαπέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, καθ' ἃ ἰ- στάμεθα ἐν αὐταῖς, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς ἐν τῷ διαστήματι δύο ἢ τριῶν μόνον ἡμερῶν οἱ ἐν Ἀθῆναις ἔξιοι ἀνταποκριταὶ ἐξετάζουσι καὶ μανθάνουσι καὶ περι- γράφουσι τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα, τὸν χαρακτῆρα, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ μὴ ἐπιθυμῶν ποσῶς νὰ δυσαρτετήσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ «Πλουτένο» ἢ τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τῶν καταχθο- νίων πόλεων, ἀρκούμαι λέγων ὅτι, ἀφοῦ ἔσχομεν τὴν δυ- σαρτέκειαν νὰ ἴδωμεν εἰλοισιτέσσαρας τοιαύτας, ἀφικόμεθα

τέλος ἅπαντες ζῶντες, τῶν ἄλλων ἄνευ σώματος, ἐμοῦ δ' εὐτυχῶς μετὰ τούτου, εἰς τὸν μέγαν σταθμὸν τοῦ Ἄδου. Τότε ἡ ὀδηγός μου, ἥτις καθ' ὄλον τὸ ταξείδιον εἰσώπα, συστήσασά μοι ἐπανελημμένως ἄκρην ἐχεμυθίαν, ἦν ὅμως ὀλίγον ἐτήρησα, ἐπὶ παντός, ὅ,τι ἐμελλον νὰ ἴδω ἢ ἀκούσω, ἐφερέ με ἐξω τῆς θύρας τῆς ἐξόδου καὶ ἐκείθεν ἀπὸ μικροῦ τινος ὑψώματος μοὶ ἔδειξεν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς πέντε πο- ταμούς τοὺς περιβρέχοντες τὸ βασιλεῖον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Διός. Ἀφῆνης, ἐνῶ παρετήρουν θαυμάζων, ἔκρουσε τὸ μέτω- πόν της διὰ τῆς χειρὸς δεικνύουσα ὅτι ἀνελογίσθη τι, ὅπερ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχε λάβει ποσῶς ὑπ' ὄψιν. Πρὶν ἢ λάβω δὲ τὸν καιρὸν νὰ τὴν ἐρωτήσω τί τῆ συνέθη, στραφείσα πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν πλῆθος τῶν ψυχῶν καὶ δια- κρίνασα τὴν τοῦ ῥηθέντος πρωθυπουργοῦ, ἔτρεξε ταχέως πρὸς ταύτην καὶ μετ' αὐτῆς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνομιλήσασα, ἐπανῆλθε χαίρουσα πρὸς με. α* Ἀκουσον, μοὶ εἶπε. Χάρων, ὁ τοῦ Ἄδου πορθμεὺς, ὅστις μεταφέρει τὰς ψυχὰς πέραν τῆς Στυγός, δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ζῶντας εἰς τὴν λέμβον του, θὰ ἤκουσες δὲ ὅτι δεχθεὶς ποτε τὸν Ἡρακλέα, ἐτιμω- ρήθη εἰς ἐνὸς ἔτους δεσμά. Τοῦτο εἶχον ὄλωσ λησμονήσει, ἀλλὰ χάρις τῆ σύμβουλή τῆς πανούργου ψυχῆς τοῦ πρωθυ-ουργοῦ Ἰλαροῦ, εὔρον τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἐπιτευχθῇ ἢ διαπορθμευσίς σου. «Μὴ χάνεσαι, μοὶ εἶπεν αὕτη, δωροδό- κησον τὸν Χάρωνα καὶ θὰ σιωπήσῃ. Διὰ τοῦ χρήματος τὰ

πάντα κατορθοῦνται. Ποσάκις δὲν μετέβαλον γνώμην, ὅτε ἔζων ἐν τῷ ἔθνει μου, δι' αὐτοῦ! Ποσάκις τοὺς ἀμφιβόλους τῶν φίλων μου δὲν κατέστησα ἐνθέρμους καὶ τυφλοὺς ὀ- παδοῦς μου, ἀνοίγων αὐτοῖς τὴν θύραν τοῦ ταμείου! » Κα- τήλθομεν λοιπὸν πρὸς τὴν ὄχθην τῆς Στυγός, ἐνθα εὔρομεν τὸν περιφθονοῦν υἱὸν τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, καταπόρ- φυρον ἐξ ὀργῆς καὶ χειρονομοῦντα, διότι ἡ ψυχὴ τοῦ πρί- γκηπος Ο. ἐπεχειρεῖ νὰ ἐπιβίβασθῇ δωρεὰν λόγῳ Μενιπ- πείου δικαιοματός. Monsieur je suis prince, ἔλεγε σοβα- ρῶς ἡ ψυχὴ αὕτη εἰς κακὴν γαλλικὴν προφορὰν— Μουσοῦ καὶ Μουσοῦ, δὲν ἤξεύρω ἐγὼ, ἀνέκραζεν ὁ φοβερὸς πορθμεὺς, θὰ πληρώσῃς καὶ ἂν σὰς κακοσυνειθίζωσι τοὺς πρίγκηπας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἂν ἐπιβάλλεσθε ἐκεῖ, κηφῆνες, ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει— Εἰς τὴν ἔριδα ταύτην ἔθηκε τέρμα ἡ χάριςσα ὀδηγός μου. Προσελθοῦσα τῷ Χάρωνι καὶ οἰκτίως τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβοῦσα, ἄφηκεν εἰς αὐτὴν τὰ διὰ τὸν πρίγκηπα πορθμεῖα, δεικνύουσά με ἅμα διὰ τοῦ βλέμματός. Ἄγνοω ἀληθῶς ὅποια ὑπῆρξεν ἢ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων συνεννόησις, γνωρίζω ὅμως ὅτι μετ' αὐτὴν οὐ μόνον οὐδε- μία ἐκ μέρους τοῦ Χάρωνος ἀντίρρησις ἠγέρθη, ἀλλὰ καὶ τοσαύτης κατὰ τὴν διαπορθμευσιν ἐτύχομεν παρ' αὐτοῦ φι- λοφρονήσεως, ὥστε ἡ ψυχὴ τοῦ πρίγκηπος εἰλικρινῶς συνε- χώρησεν αὐτῷ τὸν πρὸ μικροῦ ἀπότομον τρόπον του.

Πρὶν ἢ περιέλθῃς τὰ Ἠλύσια πεδία καὶ τὸν Τάρταρον,

μοὶ εἶπεν ἡ ὀδηγός μου, ἅμα τῇ ἀφίξει ἡμῶν εἰς τὴν ἀντι- περαν ὄχθην, θὰ ἐπιθυμῆς βεβαίως νὰ παραστῆς εἰς τὴν δίκην τῆς ψυχῆς τοῦ Τιμολέοντος. Πῶς! ἀνέκραξα, δικά- ζεται ὁ Τιμολέων; Βεβαίως, μοὶ ἀπήντησεν αὕτη, ὡς ἄ- παντες οἱ νεκροὶ, δικάζεται καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν τριῶν δικα- στῶν τοῦ Ἄδου, τοῦ Μίνως, Ραδαμάνθους καὶ Αἰάκου, ἀλλ' ἡ δίκη του ἔσται περιεργότατη καὶ πολὺ, σοὶ νόμιμῳ ὄντι, ἐνδιαφέρουσα, διότι κατηγορεῖται ἐπὶ φοβερῷ τινι ἐγ- κλήματι, ὅπερ ἐγὼ ἀπὸ τοῦδε καλῶ εὐγενῆ πράξιν.

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐνόμισα ὅτι διεκρίνα τὴν γυναικειαν ἐπιπολαιότητα, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐ- κείνης ἐφαίνετο ἀπούσα τῶν λόγων τῆς παραδόξου ταύτης γυναικός, ἀλλ' αὕτη εἰρωνικῶς μειδιῶσα καὶ ὡς ἀπαντῶσα εἰς τὰς σκέψεις μου, δέσασά μοι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λα- βοῦσα τὴν χεῖρα, εδάδιζε ἄνευ θορύβου, μοὶ εἶπεν εἰς τὸ οὔ.

IV

* Ὅταν τῇ ἀδείᾳ τῆς ὀδηγοῦ μου ἀφῆρσα τὸ περικαλύ- πτον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου λεπτὸν ὕψασμα, εὐρισκόμενη ἐν μέσῳ ἀμφιθεάτρου τινος, τοῦ ὁποῦ ἀπασαί αἱ ἔδραι ἦσαν κατελημμέναι ὑπὸ προσώπων ὄλωσ ἀγνώστων μοι. Κατέ- χων μίαν τῶν ἐκ τῆς πρώτης σειρᾶς ἐδρῶν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω καθαρῶς τὰς πρὸ ἐμοῦ σεβασμίας μορφᾶς τῶν

* Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ.

θός διέκρινα και νεάνιδας καλὰς τὸ εἶδος, ἀλλ' ἦσαν μία ἢ δύο, αἷς δὲ και μόνος κοῦκος δὲν φέρει τὴν ἀνοιξιν.»

Σὰς ἐνθυμήθην, ὦ φίλοι τῆς Χαλκίδος κόραι, και μικροῦ δεῖν δάκρυα ἔτρεχον ἐπὶ τῶν παρειῶν μου!

Συγγνώμην και αὖθις, ὦ συμπολίτιδες τῆς Θετιδος' ἔκρινα ὡς πολίτης τοῦ συνταγματικοῦ τῶν Ἑλλήνων κράτους και ὑπήκοος τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, δι' ὃν σὰς εὐχομαι καλὸ δέξιμο' ἡ πλειοψηφία ἔφαγε τὴν μειοψηφίαν. δὲν πταίω ἐγώ.

Ἄλλὰ τίς ὁ τοῦ Βολιώτου τύπος; Εἶναι ἀξιος ἀπόγονος τοῦ Ἰάσωνος και ὡς ἐκεῖνος εὗρεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ χρυσοῦν δέρας, τοὺς Φελλάχους. Εἶναι ἀληθὴς ἔμπορος, πρῶτον μὲν φεοσφόρος διὰ τὰ μὴ σκανδαλίζη τοὺς Τούρκους, ἡδὴ δὲ πιλοφόρος και μάλιστα ψηλοκαπελόπουλος. Τὸ ἀνάστημά του εἶναι ὑψηλὸν μᾶλλον, ἡ μορφή του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κανονική, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲ και τὸ μέτωπον δεικνύουσιν ἄνδρα μᾶλλον πανοργον. Ὁ Πηλιώτης; Εἶναι ὁ αὐτὸς τοῦ Βολιώτου μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ μὲν ἐνδύεται εὐρωπαϊστὶ, ὁ δὲ ἀκόμη τηρεῖ τὸ βρακοφόρον ἐνδυμα. Πάντες δ' ἔχουσι μεγίστην ἀδυναμίαν εἰς τὰ πολιτικὰ και διὰ τοῦτο πολλοὶ και ποικίλοι συνδυασμοὶ πρόκειται νὰ γίνωσι και αἱ μικροραδιοῦργιαι ἐφθασαν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης των. Τοὺς κατοίκους τοῦ Βώλου ἀνακρύσσω ὡς Μωραίτας τῆς Βούμμελης, οὐς οἱ καλοὶ κήγαθοὶ Εὐβοεῖς και αὐστριακοὺς ὀνομαζουσιν.

Τὸ Πήλιον ὅμως ἀριθμεῖ πολλοὺς ἄνδρας και ἰδίως ἡ Ζιγορά, οἵτινες ἐπαθον και εὐπρόγρησαν τὸ ἔθνος, ἐξακολουθοῦσι δὲ διὰ τῶν κληροδοτημάτων εὐεργετοῦντες τὴν ἰδιαιτέρων πατρίδα των.

* *

Προσφωνοῦσι τὸν στρατηγὸν ὁ δῆμαρχος και ὁ Μητροπολίτης και εἰς διδάσκαλος, ὁ κόσμος ζητωκραυγάζει και ὁ

στρατὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν και ὁ μὲν διαμένει εἰς τὸν τουρκικὸν τῶς στρατῶνα, ὁ δ' εἰς διάφορα καταλύματα ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ κ. Ἀμπελά ὀρισθέντα, οὗτοι παρέλαβε τὰ κτίρια παρὰ τοῦ Χιδαγέτ πασᾶ. Ἐπειτα ὁ λαὸς και ὁ στρατὸς διασκορπίζεται εἰς τὰς λεωφόρους, μεθύει και ζητωκραυγάζει, ἐπισκέπτεται τὸν στρατῶνα μέχρι οὗ ἡ νύξ ἐπελθοῦσα ἐκάλεισε τὸ πλῆθος εἰς νέον θέαμα.

Ἐμελλον νὰ κᾶσι τὰ πυροτεχνήματα ἐν τῇ πλατείᾳ.

Τὸ πρῶτον ἦδη οἱ Πηλιῶται βλέπουσι τοιοῦτο θέαμα. Αἱ οἰκίαι πᾶσαι εἰσὶ φωταγωγημέναι, και πάντα τὰ ἐν τῷ λιμένι πλοῖα, ἄφθονοι δὲ πύραυλοι διασκορπίζονται εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν. Τὸ πλῆθος ζητωκραυγάζει πρὸ ἐκάστης και μὲνης βράκετας, οἱ δὲ παρεπίδημοι Μακεδόνες και Ἑπειρώται περιέρχονται τὴν πόλιν και τὰ προξενεῖα, λαμπαδηφοροῦντες και ζητωκραυγάζοντες, προπορευομένης τῆς ἰδιωτικῆς μουσικῆς.

Τὸ θέαμα ἐτελείωσε διὰ τῆς πυροπολήσεως τῶν ἀρχικῶν στοιχείων τῶν ὀνομάτων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ὧν ἕκαστον ἐξαφανιζόμενον ἐπατάγει δεινῶς.

Και ἦν τὸ θέαμα και ἰδίως τὸ τελευταῖον ἐξαισιον.

Αἱ! ἔχασατε πολὺ οὐεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες δὲν πύτυχῆσατε νὰ ἴδητε τὸ βουσακωφικὸν τοῦτο πυροτέχνημα.

Ἡ βροχὴ εὐροῦσα κατάλληλον στιγμὴν νὰ θέσῃ τελείαν και παύσαν, ἤρξατο πίπτουσα σιγαλὴ σιγαλὴ και μετ' ὀλίγον δὲν ἔμεινε τίποτε πλέον ἢ μόνον αἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Πηλίου πύραι, αἵτινες ἐφαίνοντο μακρόθεν ὡς πολλοὶ ἄστερισμοὶ Ἄρεως.

Τοιαῦτη ὑπέρηξε, φίλτατε Καλιδάν, ἡ πανήγυρις. Ἄλλὰ ὅποῖαν ἐντύπωσιν ἀρὰ γε παρήγαγεν ἐν ἡμοῖς;

Εἶδον ἀνθρώπους ἐνθουσιῶντας θέσει και ἄλλους φύσει, ἐν γένει δὲ κράμα θελόντων νὰ ἐνθουσιασθῶσιν, ἀλλ' ἀκόμη κατελιμμένων ἐκ τῆς δουλείας, ἔστιν ὅτε και τῶν συμφερόντων, ἅτινα ἀπώλεσαν.

τριῶν τοῦ βασιλείου τοῦ Πλούτωνος δικαστῶν, ἐξ ὧν τὴν τοῦ προέδρου θέσιν κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην κατεῖχεν ὁ Διάκος, κρατῶν τὸ σκήπτρον του και τὴν κλεῖδα τοῦ Ἄδου και μᾶλλον τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἀψησολημένος φαινόμενος, ὡς μέλλον νὰ δικάσῃ ψυχὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ἧτοι Εὐρωπαϊαν, τὴν ψυχὴν τοῦ Κορινθίου Τιμολέοντος. Μολονότι δὲν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν χριστιανικὸν παράδεισον και οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ τὸν ἴδω, φοβούμενος μήπως ἀμαρτήσω εἰς τὴν πίστιν τῶν προγόνων μου, ἧτις εἶναι ἡ Ἑλληνική και οὐχὶ ἡ χριστιανική, ἐμοῦ ὄντος Ἑλληνας και οὐχὶ Ἰουδαίου, οὐχ ἧτρον φρονῶ ὅτι ὁ κλειδοφύλαξ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἄδου εἶναι, ἐξ ὧν εἶδον, πολὺ ἀξιοπρεπέστερος και σοβαρώτερος τοῦ κλειδοφύλακος τοῦ χριστιανικοῦ παραδείσου, τοῦ Ἄγ. σουτέστι Πέτρου, ὡς τὸν περιγράφουσι, διότι ὁ πρῶτος κατέχει τὴν σοβάραν τοῦ δικαστοῦ θέσιν ἐν τῷ Ἄδῳ, ἐνῶ ὁ δεῦτερος εἶναι ἀπλοῦς θυρωρὸς, ὃν θὰ ἀπεκάλουν μᾶλλον φύλακα ἀγαθοεργῶν τινος καταστήματος ἢ μουσείου, ἂν ἡθέλατε νὰ ὀμολογήσητε ὅτι μέρος κατοικουμένων ὑπὸ γερόντων, προφητῶν, ἐρημιτῶν, καλογήρων, κληρικῶν και ἄλλων κατινῶν καλογοραίων προβεθεκτικῆς ἡλικίας, δύναται νὰ κληθῇ γηροκομεῖον, πτωχοκομεῖον, νοσοκομεῖον ἢ μουσεῖον, οὐδέποτε ὅμως παράδεισος. Τὴν διαφορὰν ταύτην μεταξὺ τῶν δύο κλειδοφυλάκων ἴσως εὐρίσκουσι λογικὴν και δικαίαν

τινὲς τῶν τὰ ἀριστοκρατικὰ φρονούντων, ἀποβλέποντες εἰς τὴν καταγωγὴν, διότι ὁ μὲν Διάκος ἐκ μεγάλης κατάγεται οἰκογενείας, υἱὸς ὧν τοῦ Διὸς και τῆς Αἰγίνης, ὁ δὲ Ἄγ. Πέτρος ἐκ πτωχῶν ἀλλείων, ἐγὼ ὅμως σημειῶν ἀπλῶς ταύτην, ἀποφεύγω νὰ εἰσθῶσω και τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου, φοβούμενος κατ' ἀρχὴν τὰς τετραμμένας δόδους.

Μετὰ τινὰ βραχεῖαν σιγὴν, ἐγείρας ὁ Διάκος τὴν κεφαλὴν, προσεκάλεσε τὴν ψυχὴν τοῦ Τιμολέοντος, ἧτις μετὰ σταθεροῦ και βραδέος βαδίζουσα βήματος, προσῆλθε πρὸ τῶν θρόνων τῶν τριῶν δικαστῶν.

ἘΨυχὴ τοῦ Τιμολέοντος, εἶπεν αὐτῇ ὁ δικαστὴς τοῦ Ἄδου, κατηγορεῖσαι ὅτι ἐν Κορίνθῳ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισες τὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τυράννου τῆς πόλεως ταύτης φόνον, ὃν ἐξετέλεσαν τῇ προτροπῇ σου και πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ὁ Δισχύλος και ὁ Ὀρθαγόρος. Τί ἀπολογεῖσαι;

Παράδοξος τύπος κατηγορητηρίου, ἀνεκράξα! Οὐτε ἡμερομηνία τοῦ ἐγκλήματος, οὔτε αἱ συνήθεις τοῦ νόμου ἐκφράσεις; . . . ἀλλὰ τί λέγω! ἐσκέφθην, τὸ ἐγκλημα, δι' ὃ κατηγορεῖται ὁ Τιμολεὼν, εἶναι κακούργημα και ὅμως οὐτε ἐνορκοί, οὔτε γραμματεῖς, οὔτε μάρτυρες, οὔτε ἐνορκοὶ καταθέσεις μαρτύρων, οὔτε εἰσαγγελεὺς, οὔτε ὑπεράσπισις ὑπάρχουσιν. Ὅποσα ἀληθῶς ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἀναιρέσεως τῆς δίκης ταύτης θὰ εἶχον, ἐάν, ἐν περιπτώσει κα-

Τοιοῦτοτρόπως ἔληξε και ἡ τελευταία πράξις τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος· τῶρα ἀφῆνω εἰς σὰς μὲν νὰ κρίνητε κατὰ πόσον ὁ Ῥήγας ὁ Φεβρῆτιος εἶχε δίκαιον γράφων τοὺς στίχους:

Ὁ μητέρα
Μία ἡμέρα
Μὴν λυπῆσαι θὰ χαρῆς,
Τοὺς σκοποὺς μας
Τοὺς κρυφοὺς μας
Θὰ ἴδῃς και θ' ἀπορῆς.

Εἰς δὲ τὸν φίλον κ. Σουρῆν νὰ παρῶδῃσῃ τούτους συμφώνως πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἐνθυμούμενος, ὅτι οἱ εἰς προὔπαντησιν τοῦ στρατοῦ μας ἐλθόντες γύφτοι σὺν ντουμπελκίοις, ζουρνάσι και σημαῖαις ἐκδηλοῦντες τὴν χαράν των,
Ἐσῶρεζον λυσσῶδως.

Κλείων δὲ και ἐγὼ τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην, περιμένε ἀκόμη μίαν, τὴν και τελευταίαν ἐν ἧ θὰ ἀναγράφω ἐπιστοδιά τινα.

Μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου ἐντὶ ἰσποθεώσεως ὑπέστην τελείαν ἀποκαλοκύνθωσιν.

Μηλοῦμ.

ΑΤΙΜΙΑ.

Και τώρα νέο ζήτημα μετὰ Ταχυδρομεῖα!
Ἄλλὰ δὲν εἶναι τίποτα θαρῶ, ἂν προστεθῇ

Ἐτῆς τόσαις ἀτιμίαις μας και ἄλλη ἀτιμία,
Κι' ἡ τόση κλασικότης μας και πάλι λασποῦθῃ.
Σὰς συμβουλεύω, Ἑλληνας, μὴν τρώγεσθε γι' αὐτὰ,
Και ὁ Σουλτάνος, φαίνεται, τὰ κάνει χωρατὰ.

Τὰ κάνει ἐξεπίτηδες νὰ μᾶς καταφοβίση,
Εἰξεύρει πῶς γιὰ τίποτα μᾶς πάει βίπιτι,
Και θέλει μετὸν φόβο μας κι' ἐκεῖνος νὰ γλεντίση,
Και τῶν ταχυδρομείων μας τὸ κλεισμο ζητεῖ.
Μᾶς ἔκαμε βεντικολο, μᾶς πῆρε εἰς τὸ χέρι,
Κι' ἂν ἄλλο μεις τὸν ξέρουμε, αὐτὸς καλὰ μᾶς ξέρει.

Ὁ Κουντουριώτης ἰστὰ χαρτιὰ ξεθύμανε και πάλι,
Και δὸς του διακοίνωσι καινούρια ξεφουρνίσει,
Μὰ ὁ Σουλτάνος ἰστὸν σοφᾶ κουνῶντας τὸ κεφάλι,
Σικτιρ, φωνάζει, πεζεβένγκ, και τὸ χαρτὶ ξεσχίζει.
Και μέσα ἰστὸ χασμουργητὸ και μᾶς, τὸ μαχμουρλοῦκι
Μὲ τὸ χαρτὶ τοῦ Πρέσβυ μας ἀνάβει τὸ τσιμποῦκι.

Ἄλλὰ κανένας βέβαια γιὰ τοῦτο δὲν θυμῶνει,
Ὅπως κι' ἂν ἦναι, ὠφελοῦν τοῦ Πρέσβυ τὰ χαρτιὰ,
Κι' ἂν ὁ Σουλτάνος, Ἑλληνας, μετὰ τούτα δὲν πυρώνη,
Μὰ πέρνει τὸ τσιμποῦκι του τοῦλάχιστον φωτιὰ.
Τὸ ἴδιο εἶναι, ἡ αὐτὸς ἡ τὸ τσιμποῦκι καιεῖ,
Σ' αὐτὸ ἡ δικοίνωσις τοῦ Κουντουριώτη φταίνει.

παδίκης, ἀνέθετέ μοι ὁ Τιμολεὼν τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου! Ὡ! ἐάν ἐγνώριζον οἱ τῆς Γῆς δικηγόροι ὅτι ὑπάρχει τοσαύτη ἔλλειψις τοιούτων ἐν τῷ Ἄδῳ, ὥστε νὰ δικάζονται και καταδικάζονται αἱ ψυχαι ἀνυπεράσπιστοι, βεβαίως πολλοὶ τούτων θὰ κατήρχοντο εὐχαρίστως εἰς αὐτὸν, ζητοῦντες ἔστω και διὰ τοῦ θανάτου τὴν τοσοῦτον ἐπιθυμητὴν πελατεῖαν, ἧς τὰ θέληγυτρα τοσαύκις παρ' ἄλλων ἤκουσαν ἐξυμνούμενα!

Αἴφνης, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐπίσημος διάψευσις τῶν περὶ τῆς ἐλλείψεως δικηγόρων ἐν Ἄδῳ σκέψεών μου, εὐρωστός τις και ζωηρὸς νέος, οὗτινος τὸ ἀγέρωγον ὕφος, τὸ ἤρεμον και διαπεραστικὸν βλέμμα και τὸ ἐν γένει ἀτάραχον τῆς μορφῆς ἐδείκνυον τὴν ἰσχυρὰν εἰς ἑαυτὸν πεποίθησιν, προσελθὼν πρὸ τῶν θρόνων τῶν δικαστῶν και τρεῖς πρὸ τούτων ὑποκλιθεὶς ὁ αἰ Τιμολεὼν ἀπολογεῖται δι' ἐμοῦσ εἶπε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς και μελιρροῦτου.

Τίς εἶναι ὁ συνήγορος οὗτος; ἠρώτησα τὴν πλησίον μου καθημένην ψυχὴν. Ὁ Ὀρθὸς Λόγος, ἀπάντησεν αὐτῇ, δεικνύουσα ἐκπληξιν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσεῖ μου.

Ἐν μέσῳ τότε νεκρικῆς ὄντως σιγῆς, τοῦ Διάκου νεύσαντος τῷ νέῳ συνηγόρῳ ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀρξῆται λέγων, λαβὼν οὗτος στάσιν ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ νὰ βλέπῃ τοὺς τε δικαστὰς και τὸ ἀκροατήριον, ἤρξατο ἀπαγγέλλων διὰ φωνῆς

καθαρᾶς και θελκτικῆς τὰ ἐξῆς περίπου, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι.

Ἄἦ ψυχῆ, ἧτις δικάζεται σήμερον και ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον βεβαίως θὰ κοσμήσῃ τὰ Ἠλύσια πεδία, εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δεικνύουσιν οὐ μόνον ὁποῖαν και ὁπόσην τροποποίησιν τοῦ φυσικοῦ τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος κεφαλῆλον δέναται νὰ ἐνεργήσῃ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ και ὁπόσον ὠραῖα πολλὰκις προϊόντα παράγει ἡ φύσις ἐν τε τῷ ὕλικῳ και ἠθικῷ κόσμῳ. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Τιμολέοντος ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πολὺ πρὶν ἢ εἶτι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν, ἠύξησε πρὸς τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ φιλοπατρίᾳ και γλυκύτητι τοῦ ἧθους, ἀσπονδον κατὰ τῆς τυραννίας μίσος. Δυστυχῶς δι' αὐτὸν, τὴν τελείαν τῶν αἰσθημάτων και τοῦ χαρακτῆρος του ἀντίθεσιν ἐπέπερωτο ν' ἀπαντήσῃ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ του. Ὁ πρωτότοκος ἀδελφὸς του Τιμοφάνης, φύσεως παρὰφόρου και διεφθαρμένης ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαρχίας, εἶχε πέσει τοὺς συμπολίτας του διὰ τινων παρακεκινδυνευμένων ἐν ταῖς μάχαις ἀνδραγαθιῶν, ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἀξιος τῆς στρατιωτικῆς τοῦ τόπου διοικήσεως. Καὶ ὄντως πολλὰκις μὲν ἀνέθηκαν αὐτῷ οἱ Κορίνθιοι τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, τελευταῖον δὲ προθύμως κατέστησαν αὐτὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος τῶν τετρακοσίων ξένων μισθοφόρων, ὅπερ ἐσχημάτισαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως των

"Αν σ' άλλους βλάκας τάκανε, δέν θάμεναν κι' εκείνοι
 'Στου Τούρκου τὰ καμώματα με χέρια σταυρωτά,
 Θά έβραζε 'στά στήθια των πολεμικό καμίνι,
 Γιατί δέν θά τὰ νόμιζαν οί βλάκες χωρατά.
 'Αλλά έμεις οί έξυπνοι για τέτοια τὰ θαρρούμε,
 Καί ούτε νά θυμώσουμε όλίγο δέν 'μπορούμε.

"Αν άλλους τόσο εύκολα τὰ νεύρα των τούς πιάνουν,
 'Αλλά έμεις δέν είμαστε καθόλου νευρικοί,
 Είς τόσα φασκελώματα κι' είς ό,τι κι' αν μās κάνουν
 Συνείθησε ή φάρα μας νά μένη Στωϊκή.
 Τών Στωϊκών τó σύστημα άξίζει ό,τι 'πής,
 Καί δέν σ' άφίνει για τιμαίς ποτέ σου νά κοπής.

Σέ δέρνουνε;.. τής τρώς καλά και πās είς τή δουλειά σου,
 Σέ φασκελούν; . . δέχεσαι τὰ φάσκελα βουδός,
 Σέ φτύνουνε; . . σκουπίζεσαι . . πορεύουν έμπροστά σου;
 'Εσύ σφαλās τὰ μάτια σου και φαίνεσαι στραβός.
 Ποτέ τó χρώμα τής 'ντροπής δέν νοιθείς είς τή μούρη,
 Με άλλα λόγια γίνεσαι ένα σωστό γαϊδούρι.

Αυτό τó θείο σύστημα κι' έμεις άκολουθούμε,
 Για τούτο είς τὰ φάσκελα που ή Τουρκιά μās δίνει,
 Με γαϊδουριού άπάθεια σαν χάχρηδες γελούμε,
 Για τούτο έχει ή 'Ελλάς παντοτεινή ειρήνη.

φοβούμενοι τὰ λάθη των συμμάχων αυτών. 'Αλλ' ό Τιμοφάνης καταχρόμενος τής δυνάμεως του νέου του αξιώματος και καταπατών άναιδώς τούς νόμους, τó δίκαιον και τās ύπαγορεύσεις τής τιμής, φονεύει άνευ ούδενός δικαστικού τύπου τούς προκριτωτέρους των πολιτών και άνακηρύσσεται τύραννος τής έαυτού πατρίδος. 'Οπόσην τότε ήσθάνθη λύπη και όποϊαν δικαίαν άγανάκτησιν έδοκίμασεν ή μεγάλη καρδιά του φιλοπάτριδος και άσπόνδου τής τυραννίας έχθρου Τιμολέοντος! 'Εναντίον τής φουεράς και άπροσδοκήτου ταύτης προδοσίας, ήτις άντηνάκλα επί όλοκληρου του οίκου του, έπεχείρησε νά μεταχειρισθ ή όπλα τής πειθοῦς, άλλ' ούτε αί συμβουλαί, ούτε αί παραινήσεις, ούτε αί παρακλήσεις, ούτε τὰ δάκρυα αυτού, ήδυνήθησαν δυστυχώς νά μεταπέισωσι τόν τύραννον. Καί ένφ έντεῦθεν άπετύγγανον αί προσπάθειαι του Τιμολέοντος, έτέρωθεν ηῦξανον αί καταχρήσεις του Τιμοφάνους και έπολλαπλασιάζοντο τὰ τής πόλεως δεινά. 'Υποθέτετε καλώς, νομίζω, ώ τής άρετής και του καθήκοντος βραβευταί, τήν πάλην ήτις ήγήθη τότε έν τή καρδιά του μεγάλου πατριώτου, τήν πάλην, ής τó άποτέλεσμα ύπηρεζεν ή θυσία τής άδελφικής άγάπης είς τόν

Και αν πιστεύη ό Χαμίτ φωτιά πώς θά μās δώση,
 Κρίμα 'στην έξυπνάδα του και 'στην πολλή του γνώσι!

Καλέ έμεις ιδρώσαμε χωρίς νά πάθη μύτη
 Νά πάμε μες 'στην 'Ηπειρο και μες 'στη Θεσσαλία,
 Και νά πιστεύη τώρα πια ή κουτρα του Χαμίτη,
 Πώς κάπως θά θυμώσουμε για τὰ ταχυδρομεία;
 Δέν πάει νά κουρεύεται! 'μπορεί κι' αυτά νά κλείση.
 Καί όποια άλλη τρύπα μας εύρη νά τήν σφραγίση.

Μόνον ό Μπούμπουλης 'μπορεί όλίγο νά φρενιάση,
 Μα ξεφρενιάζει εύκολα με ζύδι μιá μπουτίλια,
 Καί σ' ένα άνδραγάθημα μονάχα θά ξεσπάση,
 Νά φέρη πάλι μερικαίς μαούναις και τορπίλλια.
 'Από τούς άλλους τούς 'Ρωμηούς, καθώς και από 'μένεσ
 Θαρρώ πώς φόβο για θυμούς δέν έχουμε κανένα.

Και τώρα πέντε φάσκελα είς τὰ ταχυδρομεία!
 Κι' ό κύριος Χατσόπουλος μās γράφει πώς 'στο Βώλο
 'Ο βασιλεύς επάτησε με κέφι και υγεία,
 Καί μάλιστα πώς έφθασε, μās γράφει, και με Σ τ ό λ ο,
 'Αλλά τί σ τ ό λ ο ς είν' αυτός, επήρατε χαμπέρι;
 Στοιχηματίζω πώς γι' αυτό κι' ό Μπούμπουλης δέν ζέρει.

Souris.

βωμόν τής φιλοπατρίας. Διά τελευταίαν φοράν έπιχειρήσας νά μεταχειρισθ κατά τής ένόχου έπιμονής του άδελφου του τήν πειθώ, παρέλαβε μεθ' έαυτου τόν Αισχύλον και 'Ορθαγόραν και τφ τυράννω προσέλαβεν μετά δακρύων παρεκάλεσεν αυτών ύποδεικνύων τήν όδόν του καθήκοντος, νά φεισθ τής πατρίδος του και ένθυμηθ τούς προς αυτήν όρκους του. 'Αλλά και πάλιν άπαντήσας κατ'άρχας μεν πικράν ειρωνίαν, είτα δέ όργην και άπειλάς, και έννοήσας ότι θυσία του μικροτέρου καθήκοντος είς τó μεγαλειότερον καθίστατο άπαράιτητος, ότι έπρεπε χάριν τής εύδαιμονίας τής πατρίδος του νά άποθάνη ό άδελφός του, ύν ήγάπα και τόν όποϊον διά κινδύνου άλλοτε τής έαυτου ζωής έσωσεν από βεβαίον θανάτου, άποσυρθείς βήματά τινα και ίναλυθείς είς δάκρυ, εκάλυψε τήν κεφαλήν, καθ' ήν στιγμήν οί δύο των φίλων του διεκέρων διά των ξιφών των τó στήθος του τυράννου.

('Ακολουθεί)

'Ανδρέας Α. Παπαδιαμαντόπουλος.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ.

Λονδίνον 16 Νοεμβρίου 1884.

'Ηγήρθην περί τήν 8ην ώραν τής πρωίας.
 'Ωρα 8η διά τó Λονδίνον, είναι ώρα 4η διά τās 'Αθήνας. Είναι έκτακτος επανάστασις κατά τής κλίνης.
 'Αλλ' είς τó πνεύμά μου συνστρέφοντο καθ' όλην τήν νύκτα αί γραφικαί παραστάσεις των σοφών οίκοδεσποινίδων μου επί τής procession, ήτις ώρίσθη άπαξ κατ' έτος νά παράττη προς στιγμήν τόν έμπορικόν ρόγγον τής ύλικής νάρκης του Λονδίνου.

'Ο Δήμαρχος του Ούρανοῦ, καθ'όλα τὰ φαινόμενα, έσυνθηκολόγησε μετά του Λόρδου Δημάρχου, και ή 9 Νοεμβρίου έν τή πρωτεύουση τής 'Αγγλίας, ήτον άπόσπασμα των έαρινών ήμερών τής 'Ανατολής μας. 'Ο δίσκος του ήλιου άπέταξε τήν ώς 'Ολλανδικόν τυρόν προσωπίδα του, και αί λαμπραί άκτίνες του διεσκόρπιζον τὰ άραχνιοειδή δίκτυα τής έσθινής όμίχλης, ήτις ύπεχώρει έν τάξει. Ούδέν νεφύδιον επί του ορίζοντος. Είδός τι θερμότητος καθίστα εύάρεστον τής πρωίας τήν δρόσον, τὰ νεφεσσοαί έτέθησαν είς άπομαχίαν, και ή αυτοκρατορία (imperial) των λεωφορείων είχεν άρκοθίαν πελατείαν. 'Επ' αυτής και έγώ διήνυσα είκοσάλεπτον διάστημα μέχρι του Primrosehill, όπου παρέλαβον τόν Πυλάδην μου τής ήμέρας, και μετ' αυτού, διά του μαγευτικού βορειοδυτικού σιδηροδρόμου, έρρίφθημεν είς τó κέντρον τής έορτής, είς τήν ιδιαίτεραν συνοικίαν του νέου δημάρχου και προσωρινού Λόρδου, είς τήν Old Broad Street.

'Ητον ένδεκάτη. 'Η όδός πλήρης και τó θέαμα μεγαλοπρεπές. 'Εν τή διασταυρώσει τής όδοῦ ταύτης μετά τής Wormwood Street, και τής London Wall, πολυτελής άψίς είχεν άνδρυσθ υπό άμερικανών διασκευαστών. Αί πλευραί ταύτης ήσαν έπιστρωμέναι δι' έρυθρού έριούχου, ό ούρανός της κυανόλευκος, και είς τās γωνίας και προμετωπίδας της εκυμάτιζον αί σημαίαι όλων των έθνικοτήτων. 'Οποία εύγλωττος και μακροχρόνιος ιστορία διά των παικιοχρών εκείνων ύφασμάτων έξεφράζετο. 'Εδώ ή Σκωτική και 'Ιρλανδική σημαία περιέπτυσσον τήν τής 'Αλβιόνος, εκεί τó μετάξιον στερέωμα των 13 άστέρων επέταττε τήν λατρείαν του Ουάσιγκτων. 'Εκ προθέσεως ήσροτηριασμένον τμήμα άνεμίμησκε τήν ήρωϊκήν κατάπτωσιν τής Δανίας, και που, τó μαγικόν κυανόλευκον σήμα, φέρον τó ιερόν σημείον τής ύψίστης φιλοσοφίας, τόν σταυρόν, εκρύπτετο είς τās πτυχάς των άλλων, ως νεπαρά παρθένος κρυπτομένη περί τās έσθίτας των μάλλον πεπειραμένων συντρέφων της, σφίγγει τήν εικόνα του θερμού έραστου της. 'Αλλά τóσον μικρά!

'Αλλ' ίδου σωματεϊον άγγλικών λαδικών, φερόντων πάντοτε τὰ περιήχημα επώμια, είς τήν περιγραφήν των όποϊων τóσον εύαρέστως έντροφα ό Σύης, και τρεχόντων από βυτῆρος, με άπέσπασαν των φιλοσοφικών μου σκέψων, διά των θορυβωδών διαλόγων των. Μετ' όλίγον άθροισμα χαμινίων παρήλασεν, άφίνον είς τήν διάδοσίν των καγχασμούς κατά των πολιτών, και ειρωνίας κατά των άστυνο-

μικών κλητήρων. Είτα γερόντια παράδοξα, είτα άνδρες πάσης τάξεως και μορφής, έφ' ών περιεπλανάτο τó ύφος εκείνο του 'Αγγλικού θαυμασμού, τó όποϊον συνίσταται είς τήν διαστολήν των όφθαλμών, είς τήν διαχώρισιν των χειλέων, είς τήν όπίσθιον διασταύρωσιν των χειρών, και είς τήν έθνικήν έπιφώνησιν Αααοο. Ουδέποτε ύπηρεξα μάρτυς τοιαύτης κοινωνικής ποικιλίας. Είς έκαστον άτομον παρετηρείτο και ιδιαίτερος τύπος γέλωτος, και ιδιαίτερος τύπος γενειοφορίας, και ιδιαίτερος τύπος βλέμματος. Καί έν τούτοις όλα ταύτα τὰ ιδιαίτερα ήνοῦντο όπως παρέξωσι μοναδικόν σύμπλεγμα εκπλήξεως, όπως σχηματίσωσι μονότονον εικόνα άπορίας, όπως τέλος παραστήσωσι τήν θέσιν του κατοίκου του Λονδίνου, εύρισκομένου πρό του παρεδόξου θεάματος κοινωνικής διασκεδάσεως. 'Ολοι είχον χάσει τὰ νερά των, και έταλαντεύοντο, εάν έπρεπε νά θαυμάσωσι μάλλον τόν επί του καπνοδόχου ιστάμενον θριαμβικώς μάγερον, ή τόν άγιογυπαίδα όστις επί του φανού του άερίοφωτος έξετύλισσε τήν σχοινοβατικήν του Ικανότητα. Καί έν τφ μέσφ των δύο τούτων μεγίστων θεαμάτων, ό άφελής άνήρ άφαιρετο, και ένόμιζεν ότι τó παν άνετρέπετο, και έλησμονεί τās μετοχές του και τούς σάκκους τής όρύζης και τὰ κιβώτια τής σταφίδος, και έχαιεν έντός του νέου τούτου δι' αυτών κόσμου.

Τὰ πάντα είχον σχηματισθ πεδία θεάματος. Τὰ παράθυρα των έμπορικών γραφείων, είς ά άλλοτε παρουσιάζετο ξερά μορφή 'Αγγλου ύπαλλήλου, παρατηρούντος τó ώρολόγιον τής όδοῦ, ήσαν ήδη πλήρη. Πλήρη καλλονής, σφρίγους, χρίτος, ήδυπαθείας, μειδιάματος, ζωής, κινήσεως, πυρός. 'Οπου άλλοτε ή μελάνη, εκεί ήδη τó βλέμμα. 'Οπου ή τρίζουσα γραφίς, ό ήχηρός έρωτικός στεναγμός. 'Οπου τó πειστήριον των άνταποκρίσεων, εκεί ήδη ή ήδεια πίσις των καρδιών. Καί από των άμαυρών εκείνων παραθύρων, άνεδίδετο όλη αυτή ή ζωή, ως από αϊθαλήντος κλιβάνου, τó λαμπρόν πυρ. 'Εκτός των παραθύρων, πανταχού διάφορα αυτοσχέδια άμφιθέατρα είχον προχείρως κατασκευασθ, είς ά ή είσοδος άδράς άφαιμάζεις επί των βαλαντιών έπέφερε. Μακραί σειραί σανίδων, κανονικώς στηριζομένων επί μικρών πασσάλων, και έστρωμένων δι' έρυθρού πάντοτε έριούχου, είχον τήν εύτυχίαν νά φέρωσι τās ώραιότερας προτομάς τής 'Αγγλικής περικαλλούς νεολαίας. Τό Κάυδ Πάρκ ήρημάθη τήν ήμέραν εκείνην, άλλ' άντεκατέστη έξόχως διά των ρωμαντικών εκείνων όδοφραγμάτων. Αί στέγαι των οικιων μεγάρων του 'Αστεως έπέδεικνυον όλας τās άξίως τάξεις των άκολουθών, θεραπόντων, μαγεϊρων, και έπιστατών. Καί αυται αί καπνοδόχοι ύπερηφάνως έφερον επί τής κορυφής των τούς τολμηροτέρους των περιέργων. 'Εκαστος φανός είχε τόν αναβάτην του, και έκαστον δένδρον τόν έπιβάτην του. 'Εν εκ των ώραιότερων κέντρων θεάς παρίστα ή έν τφ 'Αστει 'Ελληνική 'Εκκλησία, ής τὰ πρόθυρα, κιγκλίδες, παράθυρα και πύλαι, είχον άνευλαβώς κατακτήσει πληθούς άγγλικών χαμινίων, άτινα από των Ιερών όχυρωμάτων των, διεσκόρπιζον, τās πλήρεις πνεύματος παιδικάς των παρατηρήσεις, έξεφραζον τήν ζωηράν άνυπομονησίαν των, και en attendant έσύριζον τούς δημοτικούς των ήχους. Κάτωθεν, υπό τούς μικρούς εκείνους ταραξίας, όμάδες ένηλικών μελών πάσης τάξεως τής Λονδίνεϊου κοινωνίας, εύπρεστοῦντο νά συνάπτωσι γλωσσικās άψιμαχίας κατά των αιώνιων έχθρών του λαου, κλητήρων, οίτινες άφ' έτέρου, 'Αγγλοι και αυτοί, επέτρεπον, άνευ χρίσεως τής Ισχύος των τούς μικρούς πεταργισμούς των έν τφ κλωβφ.

τοῦ Νόμου ἡμαλωτισμένων τούτων ἀγρίων πτηνῶν, ἔνεκα τοῦ σπουδαίου τῆς περιστάσεως. Καὶ πανταχόθεν, καθ' ἑκάστην στιγμήν, ἤκουστο προφερόμενον ἕκαστον λεπτὸν τῆς ὥρας συνηγόμενον μετὰ τῆς πλήρους λαίμαργίας ἐκφράσεως Lord Mayor. (ὁ λόρδος δήμαρχος!)

* *

Τέλος κραυγὴ εὐαρεσκείας, ἀναπαύσεως, ἡδύτητος, ἐφ' ὧν τὰ στήθη ἐξήλθεν. Εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ London Wall, πρὸς τὸ Finsbury Circus, σπασμωδικὴ κίνησις ἤρχισε νὰ πηρατρῆται εἰς τὰ πλήθη. Πίλοι ὑψούντο, καὶ ρινόμακτρα ἐσειόντο. Βροντώδεις ἐπευφημῖαι συνάδουσιν τὸν γδοῦπον τῶν ἵππων. Ἐνθουσιαστικὸν ἐμβατήριον ἀντήχει ἐξερχόμενον ἐκ τῶν πολλαπλῶν ὀργάνων θαυμάσιως καταρτισμένης μουσικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦς ζωηροῦς αὐτοῦ ἤχους ἐμφανίσθη ἡ πρωτοπορεία συνισταμένη ἐκ τοῦ περιφήμου σώματος τῶν κλητήρων πεζῶν καὶ ἐπίππων. Οἱ ἀνώτεροι αὐτοῦ, μεγαλοπρεπεῖς, ὑπερήφανοι, ἐπέβαινον τῶν ἵππων τῶν, παρατηροῦντες μετὰ πατρικοῦ βλέμματος τὰ ἀκαταπόνητα τέκνα τῶν, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται ἡ ὑγιὲς κίνησις τοῦ μηχανισμοῦ, τῆς γιγαντιαίας πρωτεύουσος. Μετ' αὐτοῦς οἱ εὐσταθεῖς πεζοὶ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ἐβάδιζον μετὰ τὰ κομψὰ τῶν στέρνα προέχοντα καὶ στερεοὺς τοῦς πόδας. Οἱ γρεναδιέροι εἶτα προέβαλλον τὴν ἀρρενωπὴν μορφήν των, ὑπὸ τὸ παράδοξον ὀγκῶδες κάλυμμα τῶν, καὶ οἱ εὐεῖδεις οὐσσάροι, ἀνέπτυσσον τὸ σύμμετρον σῶμά των ἐπὶ τῶν στιλβόντων ἵππων, ὧν τὴν ἀκατάσχετον ὀρμὴν συνεῖχον. Μετ' αὐτοῦς ἔτερα μουσικὴ χορεία ἀνετύλισεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ πλήθους μαγευτικούς μουσικῆς ἤχους, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ἤρχετο τὸ περίεργον σῶμα τῶν πυροβολιστῶν, φερόντων χάλκινα κράνη, καὶ ὀδηγούντων τὰς χρυσιζούσας πυροσβεστικὰς ἀτμομηχανὰς, ἀντικείμενα τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν χαμινίων. Ἐν τῇ μεταξὺ διήρχοντο σημαῖαι διαφόρων συντεχνιῶν, καὶ ἐπισήμων προσώπων, ποικιλοχρῶς ἐσχηματισμένοι, καὶ φέρουσαι αἱ πλείσται λατινιστὶ ἐπιγραμματικὰς τινὰς φράσεις ὡς «*Virtute e labore*». κλπ. Οἱ βασιλικοὶ πυροβολιστῆται ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν μορφήν, ἦν τοῖς ἐνέπνευσεν ἡ διαρκὴς θέα τῶν τηλεδύλων, ἐχώρουν ἀγερῶχος. Μετ' αὐτοῦς θέαμα φαιδρῶν, χάριεν, ἐμπνευστικόν, παρεῖχον αἱ κανονικαὶ τάξεις τῶν ναυτοπαιδῶν. Παιδιά δροσερὰ, ἀμέριμα, εὐέλπιδα συνεοῦντα τὴν ἀθωότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ τὴν φλόγα τῆς νεότητος, ὑψαύχυνα, κομψὰ, εὐεῖδῃ ῥυθμικῶς συνδυάζοντα ἐν τῇ τάξει τῶν τὰ ἀτομικὰ τῶν προτερήματα, θαρραλέα, ἐμβριθῆ, ὡς ἐάν κατενόουν ἐντελῶς ὅ,τι ἐπὶ τῶν μικρῶν τῶν ὑπάρξεων ἐστηρίζετο τὸ μέλλον τῆς ἡπειρωτικῆς ὑπεροχῆς τῆς πατρίδος τῶν, ἦγον ἐνθουσιωδῶς τὸ σῆμα τῶν, προσδεχόμενα ἀξιοπρεπῶς τὴν ῥαγδαίαν βροχὴν τῶν χειροκροτημάτων, ἐπευφημιῶν καὶ ἐπιδοκίμασιων ἂν πανταχόθεν ἀπέσπα ἡ θέα τῶν. Πρὸ τοῦ μεγάλου μικροῦ θεάματος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω ἐπίσης τὸν ἐνθουσιασμόν μου, καὶ αἱ παλάμαι μου, παταγώδως συνεισφέρονται προσέδωκαν ἰσχύιν εἰς τὸν φρενητιώδη θόρυβον τῶν χειροκροτημάτων, ἅτινα τὰ παρά, ὑπὲρ καὶ περὶ ἐμὲ χαμίνια ἄφρονιν ὑπὲρ τῶν ἀρρενωπῶν ὀμηλικῶν τῶν.

[Τὸ τέλος τῆς ὠραιστάτης περιγραφῆς τῆς μοναδικῆς δι' ὧν τὸ Λονδίνον ταύτης ἡμέρας θέλομεν δημοσιεύσει ἑλλείψει χώρου εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Τῷ ἐπιστολογράφῳ τὰ συγχαρητήριά μας.]

Timeson.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Αὐτὰ τὰ τηλεγραφήματα περὶ τῶν Βασιλικῶν ὑποδοχῶν μου κάμνον τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἦν καὶ τὰ Δελτία θησιμότητος τοῦ Αἰῶνος. Καὶ μόλις μετὰ τὴν σύγκρισιν αὐτὴν παρηγοροῦμαι.

Ὁ ἀρχίατρος Ὀρνσταϊν ζητεῖ διὰ δηλώσεώς του ἐν ταῖς ἐφημερίαις νὰ τὸν πληροφωρήσουν οἱ συνάδελφοί του : Ἄν παρετήρησαν τοκετοὺς τριδύμων, καθ' ὅς οἱ τρεῖς νεογνοὶ οὐ μόνον ἐγεννήθησαν ζῶντες, ἀλλ' ἐζῆσαν κτλ.

Ἄν καὶ μὴ ἰατροί, ἐν τούτοις ἐπειδὴ γνωρίζομεν μίαν τοιαύτην περίπτωσιν σπεύδομεν νὰ τοῦ τὴν μεταδώσωμεν. Γνωρίζομεν τοκετὸν τριδύμων, τῶν ἀδελφῶν Κουμουνοῦρου, Παπαμιχαλοπούλου καὶ Τομαροπούλου.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐζῆσαν καὶ εἶναι πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν των.

Βεβαίως μετὰ τὴν παραβίασιν ὧν τῶν συνταγματικῶν τύπων ὁ Κουμουνοῦρος δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶναι Καίσαρ μετὰ τὸ σῶβρακο.

Καὶ ὡς Καίσαρ δύναται νὰ ἀπευθῆν πρὸς τὸν τελευταῖον πλῆξαντα αὐτὸν πρῶην Διευθυντὴν τοῦ Λογιστηρίου: — Καὶ σὺ, Τομαρόπουλε;

Θέλεται ἀγαπητοὶ Θεσσαλοὶ καὶ Ἡπειρώται ὅσοι ἀπολείρεσθε εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα νὰ μάθητε παρ' ἡμῶν τὴν ἀλήθειαν; Ἀκούσατέ την:

— Ὅ,τι καὶ ἂν κάμητε, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε μέσσω τὴν Βουλὴν, διότι μετὰ τὸν τρόπον ποῦ θὰ ἐκλεχθῆτε, ἀδιαφόρως ἀνθ' ἡμῶν μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ βουλευτὴς ὁ πρῶτος τυχὼν τῆ ὥρα ἐκείνη νὰ πωλῇ σάλεπι ἢ χαλβὰ συμπολίτης σας.

Εὐχάριστος εἶδησις. Ὁ συνάδελφός μας κ. **Γεώργιος Καμπούρογλου** λίαν προσεχῶς ἐκδίδει ἰδικὴν του ἐφημερίδα τὴν *Νέα Ἐφημερίδα*. Ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωρία θὰ χαρῆ ὅλη, διότι ὁ κ. Καμπούρογλου εἶναι μία ἐκ τῶν ἀδυναμιῶν της. Θὰ εἶναι δὲ ἡ *Νέα Ἐφημερίς* ὅ,τι εἰς τὰ πρῶτά της ἔτη ἦτο ἡ *Ἐφημερίς*, εὐάρεστον δηλαδὴ συνδετικὸν ὄλων τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἄλλην πλέον εὐάρεστον εἶδησιν. Ὁ ἀγαπητός μας **Δημήτριος Κόκκος** ἐμνηστεύθη ἐν Τεργέστη τὴν δεκαεπταετίδα θυγατέρα τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ μεγαλεμπόρου κ. Βώττη δεσποινίδα **Πηνελόπην**. Τὴν εὐφύταν καὶ τὰ πολύτιμα τοῦ φίλου μας προσόντα ἀρραβωνίζονται αἱ χάριτες, ἡ νεότης καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀριστοκρατικωτέροις ἐκπαιδευτηρίοις τῆς Βιέννης ἀποκτηθεῖσα ἀγωγή τῆς δεκαεπταετίδος μεσιτῆς δρόσου παρθενίας καὶ προτερημάτων θυγατρὸς τοῦ μεγαλεμπόρου **Δημητρίου Βώττη**.

Σφίγγομεν μέχοι στραγγαλισμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαπητοῦ εἰς ὅλην τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωρίαν Δ. Κόκκου καὶ περιμένομεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν φαιδρότατον ἐξ εὐτυχίας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατείαν Συντάγματος.